

7. POGLAVLJE

„JUNIČIN PEPEO, ČIME SE ŠKROPE OKALJANI”

Hebrejima 9:13

Nije Jedna Od Žrtava Dana Pomirenja – Nije Jedna Od Naknadnih Žrtava Za Narod – Klasa Predočena S Tom Žrtvom – Apostol Pavao Podsvećenik Koji Svjedoči i Posvjedočuje Što Se Tiče Antitipa – Škropljenje Pepela Za Očišćenje Naroda Biti će Tijekom Milenijskog Doba – Kako će Očišćenje Djelovati.

JEDNO obilježje ceremonijalnog zakona Izraela, opisano u Brojevima 19, zahtijevalo je ubojstvo crvene junice (krave) – jedne bez mane i koja nikada nije bila pod jarmom službe. To nije bila jedna od prinosa za grijeh Dana Pomirenja, niti je to bio jedan od prinosa naroda nakon Dana Pomirenja – dapače, to nije bio „prinos” uopće, jer nijedan dio nije bio prinšen na Gospodinovom oltaru ili su ga pojeli svećenici. Žrtvovana je, ali ne u istom smislu, niti na istom mjestu, kao ovi prinosi – u dvorištu. Nije ju ubio niti jedan od svećenika, niti je njena krv bila uzeta u Svetinju i Svetinju nad svetinjama. Crvena Junica bila je odvedena izvan Izraelskog tabora, i bila je tamo ubijena i spaljena u pepeo – meso, loj, koža, krv, itd. – osim malo krvi koju je uzeo svećenik i posuo sedam puta *prema* prednjem dijelu Šatora od sastanka (revidirana Verzija i Leeser). *Pepeo* junice nije bio donešen u Sveto mjesto, nego je bio ostavljen

izvan Tabora, sakupljen u gomili, i očito dostupan bilo kome od ljudi koji su ga mogli koristiti. Pod propisom Zakona, dio pepela trebao je biti pomiješan s vodom u posudi, i svežanj hisopa umočen u ovu smjesu trebalo je koristiti za škropljenje osobe, odjeće, šatora itd., pravno nečistih, zbog njihovog pročišćavanja.

S obzirom na ono što smo vidjeli u odnosu na žrtve Dana Pomirenja, što je nagovijestilo bolje žrtve ovog Evandeoskog Doba (ostvareno od Kraljevskog Svećenstva, Krista, glave i tijela) ova junica nije bila ni na koji način povezana s tim i očito ne predočava nijednu žrtvu ovog današnjeg vremena. Jednako se tako ona razlikuje i od bilo koje od žrtvi koje su bile prihvaćene u korist Izraelskog naroda nakon Dana Pomirenja, a za što smo upravo pokazali da je označavalo njihovo pokajanje i tugu zbog grijeha tijekom Milenija i njihovo potpuno posvećenje Gospodinu.

Spaljivanje junice nije bilo povezano s nijednom od tih žrtava, od kojih su sve prinijeli svećenici, i u Dvorištu. Moramo potražiti drugdje antitip ovoj Crvenoj Junici, jer da je u bilo kojem smislu Riječi predstavljala svećenike, nužno bi je ubio jedan od njih kao znak te činjenice.

Što, dakle, ova žrtva crvene junice označava? – Koji su razred ili osobe bili predstavljeni njome, kao da su pretrpjele izvan „Tabora,” i u kojem smislu te riječi bi njihove patnje imale veze s čišćenjem ili pročišćavanjem Božjeg naroda – uključujući one koji će tek postati njegov narod tijekom Milenijskog doba?

Mi odgovaramo da klasa Božjeg naroda koja nije iz „Kraljevskog Svećenstva” je patila zbog pravednosti izvan „Tabora” ; kratku povijest ovih i vatrenih kušnji koje su pretrpjeli, daje nam Apostol u Hebr. 11. O tima on kaže, nakon

što je ispričao brojne vjerske podvige, „I što još reći? Jer će mi ponestati vremena budem li pričao o Gideonu, pa Baraku i Samsonu i Jiftahu, pa Davidu i Samuelu i prorocima, koji su po vjeri pokorili kraljevstva, izvršili pravednost, postigli obećanja, zatvorili ralje lavovima, pogasili žestinu ognja, umakli oštrici mača, ojačali u slabosti, postali jaki u borbi, nagnali u bijeg vojske stranaca. Žene su primile svoje mrtve koji su bili vraćeni u život. A drugi, koji su bili mučeni, nisu prihvatili oslobođenje da bi zadobili bolje uskrsnuće. Nadalje, drugi su iskusili izrugivanja i bičeve, još i okove i tamnicu. Bili su kamenovani, piljeni, iskušavani, ubijani oštricom mača, unaokolo su lutali u runima i kozjim kožama, bili su u oskudici, potlačeni, mučeni; kojih svijet nije bio dostojan: lutali su po pustinjama i gorama i jazbinama i špiljama zemaljskim.” (Hebr. 11:32-38)

Ovdje imamo klasu koja odgovara izvještaju o Crvenoj Junici – klasu koja je položila svoje živote izvan „Tabora” ; klasu u svakom pogledu časnu, a opet ne svećeničku klasu. Budući ova klasa nije dio Tijela Velikog Svećenika nije mogla imati udjela ili sudjelovati u prinosima za grijeh Dana Pomirenja – niti ih se moglo primiti u duhovne uvjete predočene sa Svetinjom i Svetinjom nad svetinjama. Nekima se može učiniti izvanrednim što bismo trebali, sa takvom velikom sigurnošću izjaviti da ti drevni dostojnici nisu bili članovi „Kraljevskog svećenstva,” dok s jednakom sigurnošću mi izjavljujemo da vjerni sluge Božji ovog Evandeoskog nisu ništa više članovi ovog „Kraljevskog svećenstva.”

Naša sigurnost na ovu temu je sigurnost Božje Riječi, koja u samom kontekstu pripovijesti o vjernosti ovih patrijarha izjavljuje u toliko mnogo riječi: „I svi su ovi zadobili dobar glas po vjeri, ali nisu zadobili obećanja [nisu primili glavni

blagoslov] jer je Bog *za nas pribavio nešto bolje* da oni bez nas ne bi postigli savršenstvo.” (Hebr. 11:39,40)

Niti bi nam trebalo biti teško shvatiti da, iako je moglo biti antitipskih levita (opravdanih vjerom u dolazeće pomirenje) prije nego što je naš Gospodin Isus došao u svijet, ali nije moglo biti antitipskih svećenika, jer je on bio Glava ili Vrhovni svećenik, i u svemu je imao prvenstvo, i napravio pomirenje za *mane* svog „Tijela” i „svog doma” prije nego što je itko mogao postati njegovom braćom i članovima kraljevskog svećenstva. Sam Naš Gospodin vrlo je jasno i jezgrovito ukazao na tu liniju razgraničenja između vjernih koji su prethodili njemu i vjernih koji će slijediti nakon njega, hodajući njegovim stopama, i postajući njegovi sunasljednici. O Ivanu Krstitelju rekao je: „Uistinu vam kažem, među rođenima od žene nije ustao veći od Ivana Krstitelja; ipak, najmanji u kraljevstvu nebeskom veći je od njega!” (Mat. 11:11) Ivan Krstitelj pripadao je toj klasi Crvene Junice koja je trpjela izvan „Tabora,” čak i do smrti, ali on uopće ništa nije imao sa još boljim žrtvama kraljevskog svećenstva tijekom Dana Pomirenja, čiji loj i životno važni organi su bili prinešeni na Božjem oltaru u „Dvorištu,” i čija je krv bila uzeta u „Svetinju nad svetinjama,” tip onih koji postaju nova stvorenja u Kristu Isusu, naime članovi njegova „Tijela,” Crkve, sunasljednici s njim u svemu.

Ali iako ovi drevni dostojnici nisu ni u kojem smislu dio prinosa za grijeh, oni su ipak povezani s *čišćenjem od grijeha*: njihov pepeo (znanje i sjećanje na njihovu vjernost do smrti), pomiješan s vodom istine, i primijenjen sa čistećim, očišćujućim hisopom, vrijedan je, pročišćuje, posvećuje sve one koji žele doći u puni sklad s Bogom – i

„škropi onečišćene, posvećuje za čistoću tijela.” Međutim, same po sebi, te lekcije vjernosti iz prošlosti ne bi bile vrijedne za nas, nego samo preko, kroz i povezane s prinosima za grijeh Dana Pomirenja, na koje Apostol ukazuje u istom kontekstu – „krv bikova i jaraca.” I ne samo da su sjećanje i lekcije vjernosti drevnih dostojnika (predočeni *pepelom* crvene junice) od posvećujuće moći za nas sada, nego u mnogo širem smislu oni će biti primjenjivi i blagoslov svijetu čovječanstva općenito tijekom Milenijskog Doba. Jer, kao što smo vidjeli drugdje, božanska priprema je da će ti drevni dostojnici, od kojih je najveći u časti najmanji u Kraljevstvu, ipak zauzeti mjesto visoke časti i odlikovanja pod tim Kraljevstvom Božjim – kao njegovi zastupnici i predstavnici. Jer oni će biti „kneževi po svoj zemlji,” zastupnicima u presudama Kraljevstva i kanalima njegovih blagoslova, „svim obiteljima na zemlji.” Stoga je vjernost tih drevnih dostojnika bila predstavljena u sakupljenom pepelu junice, kao položenom za buduće korištenje, vrijedne lekcije iskustva, vjere, poslušnosti, pouzdanja, itd., što će, primijenjeno na svijet čovječanstva, u potrazi za čišćenjem u nadolazećem dobu, posvetiti ih i pročistiti – ne bez žrtvi Dana Pomirenja, već u povezanosti s njima i na temelju njih. *Psa 45:16*

Spaljivanju junice *svjedočio* je svećenik, koji je uzeo drvo cedra i grančicu izopa i grimiznu vrpca i baci ih usred goruće krave. Hisop bi predstavljao čišćenje ili pročišćenje, cedrovina zimzelen bi predstavljalo vječni život, a grimizna vrpca bi predstavljalo Krv Kristovu. Bacanje ovog trojg usred spaljivanja podrazumijevalo bi da je sramota nagomilana na drevne dostojnike koji su bili kamenovani,

piljeni itd., a kojih svijet bio nije dostojan, dopuštena je zasluga dragocjene krvi, čišćenje istine i dar vječnog života da im se računa kroz vjeru; i da nakon njihove smrti budu priznati kao očišćeni, opravdani, prihvaćeni. *Pod-svećenik* (ne Aron, koji je predočavao Gospodina Isusa) koji je vidio, priznao i odobrio spaljivanje junice i tko joj je uzeo krv i poškropio je u smjeru vrata Šatora od sastanka, čini se da je dobro predočavao tog velikog pod-svećenika, Apostola Pavla, koji je, uz Božju pomoć (ime Eleazar označava „Pomognut od Boga”) ne samo da je za nas prepoznao prinose za grijeh Dana Pomirenja, nego također u svojim spisima ističe nam (Heb. 11) ono što nam omogućuje da identificiramo žrtvu Crvene Junice kao tip drevnih dostojnika. I tako on škropi njihovu krv prema Šatoru od sastanka, pokazujući da su njihovi životi bili u punom, potpunom skladu sa stanjima Tabernakula – iako, ne živeći u vrijeme ovog uzvišenog poziva, nije bila njihova prednost da postanu članovi Tijela velikog Prvosvećenika, kraljevskog svećenstva.

U tome što crvena junica nikada nije nosila jaram, predstavljena je klasa opravdanih osoba – oslobođenih od Saveza Zakona. Iako je većina drevnih dostojnika rođena pod Zakonom, te stoga pravno podliježe njegovim uvjetima i njegovoj osudi kroz nesavršenost tijela, ipak, vidimo da ih je Bog opravdao po vjeri, kao djecu vjernog Abrahama. To je u potpunosti potvrđeno i potkrijepljeno od strane Apostola, kada kaže da su „svi oni dobili dobro izvješće od Boga kroz vjeru” – presudu, Dobro Učinjeno, svjedočanstvo da su ugodili Bogu i da im je on osigurao blagoslove u skladu s njegovim obećanjem – iako im ti blagoslovi nisu mogli biti dati u to vrijeme, nego se mora čekati za i biti primljeni kroz duhovno

Abrahamovo Sjeme – Krista. Činjenica da ova žrtva mora biti *krava* a ne *junac* služila je da ju razlikuje od velike žrtve Dana Pomirenja koja je mogla biti samo *junac*. Da je to morala biti *crvena krava* čini se da uči da ti drevni dostojnici nisu bili bezgrešni i stoga prihvaćeni od Boga prije velike žrtve Dana Pomirenja, ali da su oni bili „grešnici baš kao i drugi.” Činjenica njihovog čišćenja ili opravdanja *vjerom*, bila je na drugi način naznačena kao što je gore sugerirano.

Čišćenje za koje je bio propisan pepeo crvene krave, bilo je neobične vrste; naime, posebno za one koji su došli u kontakt sa *smrću*. Čini se da to ukazuje da taj pepeo junice nije bio zamišljen za uklanjanje krivnje pojedinca – ne, njegova moralna krivnja može biti očišćena samo zaslugom žrtvi Dana Pomirenja. Čišćenje oskvrnuća putem kontakta s mrtvima čini se da uči u vezi ovog čišćenja, pogođenog kroz iskustva drevnih dostojnika, će se posebno primijeniti na svijet čovječanstva tijekom Milenijskog doba, dok se oni žele riješiti svih nečistoća *Adamske smrti* – nastojeći postići ljudsko savršenstvo. Sve mane palog stanja su velikim dijelom zbog kontakta sa *smrću*; sve ustavne slabosti i mrlje kroz nasljeđe su kontakti sa *smrću*: i zbog svega ovoga pepeo Crvene junice treba biti korišten za čišćenje svih koji će postati narod Božji. Poput pepela crvene junice, položenog na čistu mjestu, tako će rezultati bolnih iskustava drevnih dostojnika biti riznica blagoslova, uputa i pomoći, kroz koje će oni, kada budu bili postavljeni podređenim „knezovima” u Kraljevstvu, pomoći u djelu obnove. Svaki pomilovani grešnik, želeći se savršeno očistiti, ne samo da se mora oprati vodom (istina), nego mora primijeniti na sebe i upute tih „kneževa” – izrečene upute bile su predočene posutim pepelom junice, što predstavlja vrijedne

lekcije vjere i poslušnosti naučene iskustvom ovog razreda.
Izl. 12:22; Lev. 14:4,49; Psa 51:7; Heb. 9:19

„Toliko Spasenje”

„Ništa za platiti? Ne, ni mrvicu.

Ništa za dati? Ne, ni malo.

Sve što je bilo potrebno za davanje ili plaćanje,
Isus je učinio na Božji blagoslovljeni način.

„Ništa za nagodbu? Sve je plaćeno.

Ništa za ljutnju? Mir je sklopljen.

Isus je jedino bogatstvo grešnika;
Mir koji je sklopio krvlju svoga križa.

„Što je s užasom? Nema mjesta

U srcu koje je ispunjeno osjećajem njegove milosti.

Moj mir je najsladi i nikad se ne može ukloniti,
I zbog toga mi srce bubri od radosti.

„Ništa od krivnje? Ne, ni mrlja;

Kako je krv mogla ostaviti i jednu?

Savjest mi je pročišćena, a moj duh je slobodan;
Dragocjena je ta krv Bogu i meni.

„Što je s mojom budućnošću? Ona je sjajna i svjetla.

Budući opravdan, posvećen, slavu ću dijeliti.

Njegovom krvlju otkupljen, njegovom milošću ustoličen,
Rame uz rame s mojim Gospodinom, kao njegova
Nevjesta bit ću njegov.

„Što onda pitaš? O, uslijedit će slava;

Zemlja će se obradovati zori sutrašnjeg dana.

Vladati i blagoslivljati dolazi to kraljevstvo i vladavina;
Tada će pobjeći, tuga, smrt, plač i bol.”